

Barbara Cartland

Jalutuskäik imedemaale

Barbara Cartland
Walking to Wonderland

1992

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult
kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus

Toimetanud Tõnu Ehasalu

Korrektor Elle Raiend

© 1992 by Cartland Promotions

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2009 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10413

ISBN 978-9949-20-111-2

Autori märkus

Olümpiamängude loojaks oli Herakles, kes korjas Doonau lättelt metsiku oliivipuu oksa, mille lehed kroonisid võitjat.

Inimkonna esimeseks transpordivahendiks olid jalad ning esimesed võidujooksud toimusid Ateenas peetud olümpiamängudel.

1896. aastal joosti maratoni, meenutamaks legendaarset kreeka sõdurit Philippedest, kes jooksis 490. aastal eKr Marathonist Ateenasse, distantssi, mille pikkus oli üle neljakümne nelja kilomeetri.

Ta tegi seda, et hoiatada oma kaasmaalasi Marathonis tugeva jalaväe, ratsaväe ja vibumeestega maabunud pärslaste eest.

Selles lahingus olid tänu kreeka sõdurile kreeklased võidukad.

BARBARA CARTLAND

Maratonidest said moodsad tänavavõidujooksud ja tuhanded inimesed osalevad neis heategevuslikul eesmärgil.

Maratonid on Inglismaal väga populaarsed ja kui ma hiljuti Indias käisin, osales ka peaminister Rajiv Gandhi maratonil Delhis.

Esimene peatükk

1827

Eaglefieldi hertsog jalutas klaasukse kaudu banketisaalist aeda. Ta kõndis pisut kaugemale, eemaldudes muusikast.

Siis istus ta maha ja vaatas mere poole. Kõrgel taevas hakkasid paistma tähed ning kuu oli tõusmas. Hõbedases valguses näis kõik väga romantiline. Ometi ei vaadanud hertsog ilu enda ümber.

Puust pingil istudes mõtles ta sellest, et oli peolt pääsenud.

Nad ajasid kuningal pea nii segi, et viimane pidas Brighton Hiina paviljonis ühe peo teise järel.

Enamikule inimestest jättis juba ainuüksi hoone fantastilise mulje, vaatamata selle kohatusele. Hoone

sisustus, kuigi väärtuslik, oli Inglismaale kindlasti sobimatu.

Hulk asju oli pärit Carltonite majast.

Sellest ajast, kui kuningas oli asevalitsejana neile asjadele terve varanduse kulutanud, oli nende üle arutletud, neid kritiseeritud ja nende üle naerdud.

Nüüd oli kuningas oma tähelepanu pööranud majale Brightonis, kulutanud sellele üle saja tuhande naela ning polnud veel kaugeltki lõpetanud.

Viimaseks lisandiks oli banketisaal, milles täna külasti võõrustati.

Hertsog mõtles, et vaid prints suudab kujutleda midagi nii fantastilist nagu hiiglaslikud vesiroosikujulised kroonlühtrid.

Paviljoni väline pool pidi meenutama Moskva Kremli.

Banketisaali lopsakate palmide vahelt piilus välja hõbedane draakon.

Kõik see kokku meenutas hertsogi meelest sellise inimese unenägu, kelle „peas pole kõik päris korras”.

Ta oli järsku tundnud kuumust, mis alati kuninga ruumides valitses. Peale selle ei suutnud ta taluda naiste lobisemist ja itsitamist ning orkestri lakkamatut pealetükkivust.

Seega ta põgenes ja lootis, et keegi teda ei otsi.

Ta hingas sügavalt sisse soolast õhku, mis mere poolt temani kandus.

Jalutuskäik imedemaale

Kuigi ta tahtis omaette olla, pidi ta pettuma. Tema selja tagant kostsid sammud.

Ta kangestus, ärritudes sekkumisest.

Hääl ütles: „Arvasingi, et nägin sind välja hiilivat, Theo. Mida sa siin teed?”

Hertsog hingas kergendatult. Sekkujaks oli kõigest Harry Hampton, tema vana sõber, kellesse ta väga kiindunud oli.

Harry ja hertsog olid koos üles kasvanud. Nad olid lastena koos mänginud. Nad olid samal aastal Etonisse läinud. Pärast Oxfordist lahkumist olid nad käinud samas kolledžis ja liitunud Kuningliku brigaadiga.